

Kako se lijepo hvaliti genijima, a kako teško platiti one koji ih uče čitati i računati

Boris Beck

Andrej Plenković rekao je da štrajk u školama i na fakultetima "nije nužan niti potreban" i da dan u štrajku "neće biti plaćen". A prošlog ljeta sjedio je sav blažen u lažnom robotaksiju Mate Rimca, tumačio da je taj projekt "dio rješenja za budućnost" i ponosno ponavljao da mu je vlada dala 180 milijuna eura iz Nacionalnog plana oporavka i otpornosti. Premijer neće platiti dan štrajka učiteljima, a dat će 180 milijuna eura za auto koji ne vozi. Plenković misli da je Rimac, koji je jedva prodao 50 od 150 Nevera, "dio rješenja za budućnost", a oni koji poučavaju djecu nisu. Dok je Plenković ispađao budala na Rimčevu skeču s robotaksijem, autom koji se pokreće nogama, kao onaj Freda Kremenka, održao je govor o inovacijama u Hrvata, nabrojivši padobran Fausta Vrančića, daktiloskopiju Ivana Vučetića, torpedo Ivana Blaža Lupisa, Penkalinu olovku, Hanamanovu volframsku nit i neizbježnog Teslu. Kako se lijepo hvaliti genijima, a kako je teško platiti one koji ih uče pisati, čitati i računati.

Pametnih je glavica uvijek bilo u našim klupama, pa ih ima i sada, ali nema im tko predavati. Nema ih tko ni čuvati u vrtiću. U Bjelovarsko-bilogorskoj županiji sagradili su lijepi novi vrtić, imaju čak i djece za njega, ali na natječaj za odgajateljice nitko im se ne javlja.

Da biste radili u vrtiću, morate završiti fakultet, ali vas nitko ne doživljava kao akademski obrazovanu osobu, nego vas roditelji zovu teta ili striček.

Ni u školi nije manje ponižavajuće raditi: zbornicama su zavladaile mame i tate koji očekuju da njihovo zlato ima prosjek pet nula i za to su spremni na sve, kako je pokazala i supruga našeg predsjednika. Profesori na fakultetu nisu izloženi zlostavljanju, ali slabe plaće

i totalno društveno obezvjeđivanje odvraća mlade od toga da se upuste u znanost. U školama je već nemoguće naći profesore matematike, fizike, tehničkog i stranih jezika, a uskoro će ih sasvim nestati. Prema broju studenata, već je sada jasno da ubuduće neće imati tko predavati ni filozofiju, grčki i latinski. Ni studij medicine ne privlači mlade, iako ni u Zagrebu više nema liječnika, a kamoli u provinciji. Državna uprava ne može doći do arhitekta ili pravnika, ali zato ima u izobilju glasnogovornike, dresere konja i arhiviste, i bolje ih plaća nego one koji uče djecu i mlade.

Što je nešto nepotrebije, više se cijeni, samo ako je ekskluzivno.

Ono korisno preziremo jer je svakodnevno i masovno. Nije Rimac proizveo jeftini narodni automobil u seriji od 10.000 primjeraka da ga svi vozimo, to bi bilo dosadno; slavimo ga jer je napravio nešto iznimno što nikome ne treba. Pisat ćemo o eksperimentalnom lijeku za jedno dijete, na koje Ministarstvo mora potrošiti pola godišnjeg budžeta, ali nećemo cijepiti bebe protiv ospica; srušit ćemo u Zagrebu, u Maksimiru tvornicu RIZ koja je proizvodila televizore i kompjutore da tamo sagradimo nebodere u kojima je kvadrat 10.000 eura, da si bogataši kupe još jednu nekretninu za svoju kolekciju od deset praznih stanova; raja nema gdje stanovati, ali čitam o čudesnoj vili s bazenom na nekom otoku; mediji će pisati o bajoslovnoj udaljenoj plaži, ali neće ni trepnuti kad se zatvori radničko odmaralište; idolatriziramo sportaše koji uopće ne plaćaju porez u državi za koju igraju, ali učitelje, profesore i odgajatelje cijedimo kao limun; jedan gol više vrijedi nego život posvećen ispravljanju zadaća. Plenković hvali bivše Vrančiće, Tesle i Penkale, ali ne pada mu na pamet da je budućnosti dužan proizvesti nove.